

Vincent Hunink

Jaren met Augustinus

Vertalen doe je meestal alleen. Maar er zijn uitzonderingen. Zo hield het Augustijns Instituut in Eindhoven (later Utrecht) er geruime tijd verschillende vertaalgroepen op na, allemaal gericht op de preken van Augustinus. In één van deze groepen waren we met zijn vieren: twee theologen en twee classici. In ruim 25 jaar hebben we enorme hoeveelheden tekst verwerkt. Meer dan tweehonderd vertaaldagen, duizenden uren. Hectoliters koffie, water, soms een glaasje wijn. Ladingen boeken, kopieën, formulieren, verslagen, drukproeven. Maar onlangs is het instituut gesloten en ook bij de Augustijnen gaat het licht binnenkort uit: de Nederlandse provincie wordt weldra opgeheven. Daarmee doemt een prangende vraag op. Wat blijft aan het einde van de rit over van al dat vertaalwerk?

Om te beginnen natuurlijk mooie herinneringen aan de gezamenlijke arbeid. Elke maand kwamen we een dag bijeen, om ons samen te buigen over Augustinus' teksten. Soms met problemen, vaak met creatieve oplossingen en gelukkig *nooit* met ruzie. En als je het goed met elkaar kunt vinden, is samenwerken aan een tekst iets heel prettigs. Iets waardoor zelfs preken van eeuwen geleden boeiend en levendig kunnen worden. Iets wat vertrouwen en verbinding schept. Jammer dat het vertaalwerk klaar is.

Gelukkig blijft er ook in meer materiële zin iets over. Teksten. Boeken. Een hele plank vertalingen in boekvorm, een forse harde schijf met alle bestanden. Bij elkaar vermoedelijk veel meer tekst dan ooit door de oprichters van het instituut voorzien. Het resultaat laat zich vergelijken met dat van enkele grote Nederlandse vertaalprojecten uit de afgelopen decennia, zoals de verzamelde werken van Plato, de complete Baskerville-serie van uitgeverij Athenaeum of het integraal vertaalde *Corpus Iuris Civilis*. Ook 'Augustinus' is nu in het Nederlands breed beschikbaar. Misschien wordt niet alles even druk gelezen, maar er is in elk geval een hoop waar lezers mee voort kunnen.

Sommige van die boeken blijven voorlopig nog wel even in druk. Maar in die vorm hebben de teksten duidelijk niet de toekomst. Ze zullen vermoedelijk snel elders een goed onderdak vinden. Vandaag zeg ik: in online databanken. Maar hoe zal het zijn over 25 jaar? Misschien komen teksten dan in vloeibare vorm de huizen binnen, of in gasvorm. De gasleidingen zijn tegen die tijd hopelijk helemaal beschikbaar. Of we krijgen alles gratis meegeleverd als we nieuwe ogen of nieuwe hersenonderdelen bestellen. Of het gaat op een manier die we ons nog niets eens kunnen voorstellen. Wie weet, het kan nog alle kanten op. Maar de vertalingen zullen dan vast nog ergens zijn. En dat geeft bij alle weemoed van einde en afscheid toch ook goede moed en goede zin.

Vincent Hunink is latinist en vertaler, verbonden aan de Radboud Universiteit Nijmegen.

